

že vinník byl odsouzen pro zločin, spáchaný po vynesení rozsudku, o jehož výkon jde. Z pravidla v předchozím odstavci připomenutého stanoví zákon jedinou výjimku. Podle § 6 čís. 1 nařídí soud výkon trestu, objeví-li se dodatečně, že odklad neměl býti povolen podle § 2, t. j. — ponechají-li se ostatní předpoklady tam stanovené stranou — objeví-li se dodatečně, že vinník byl již dříve odsouzen pro trestný čin. Pro výklad tohoto předpisu dlužno si uvědomiti, že § 56 tr. ř. přikazuje, by bylo trestní řízení pro všechny skutky, které se určité osobě přičítají k vině, provedeno jednotně a vnesen o nich rozsudek jednotný, že jest proto, dojde-li k různým rozsudkům ohledně více skutků do určité doby spáchaných, podle § 265 tr. ř. při vynesení pozdějšího rozsudku přihlížeti k trestu uloženému rozsudkem předchozím, a že zákon upravuje otázku podmíněného odkladu výkonu trestu pro případy §§ 56, 265 tr. ř. zvláštními předpisy posledních vět čtvrtého odstavce § 6 zákona čís. 562/1919. Postavení vinníka, který spáchal v době před určitým rozsudkem několik trestných činů dosud nesouzených, nemá — staly-li se činy ty předmětem několika rozsudků, — býti horší, než kdyby byl o nich všech vnesen jen rozsudek jeden. Z toho plyne, že podmíněný odklad výkonu trestu jest podle § 2 vyloučen a že výkon trestu jest naříditi jen, byl-li vinník odsouzen pro trestný čin rázu v § 2 naznačeného v době tam uvedené spáchaný nikoliv jen před rozsudkem, v němž má býti podmíněný odklad trestu odepřen, pokud se týče jehož výkon se má naříditi, nýbrž »již dříve« před spácháním skutku, pro který se vinník tímto rozsudkem odsuzuje, pokud se týče byl odsouzen. Vyplývá to zřejmě z věty: »uplynulo-li do dne, kdy spáchal nový trestný čin . . .« v druhém odstavci § 2 zákona o podmíněném odsouzení. Proto byl zákon uvedeným usnesením ze dne 11. srpna 1926, č. j. Vr. 1472/21, které se sice dovolává jen § 6 čís. 4 třetí věty, avšak má v této části důvodů zřejmě na zřeteli § 6 čís. 1, porušen i, pokud odvozuje nepřipustnost podmíněného odkladu trestu uloženého rozsudkem ze dne 12. června 1922 pro činy spáchané 21. října 1920 a 2. března 1921 a nutnost výkonu tohoto trestu ze skutečnosti, že vinník byl pro jiný trestný čin odsouzen 23. ledna 1922, tedy sice před oním rozsudkem, nikoliv však před skutkem, pro který byl mu uložen trest, o jehož odklad (výkon) jde. Ostatně pochybil rozsudek pod 2. proti § 6 čís. 4 zákona o podmíněném odsouzení také tím, že, ač použil § 265 tr. ř., rozhodl o podmíněném odkladu výkonu trestu jen vzhledem k vlastnímu trestu a ne též k podmíněnému trestu z předchozího rozsudku. Bylo proto podle §§ 33, 292, 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3155.

Pokud jde o »svěření« ve smyslu § 183 tr. zák., byla-li dána určitá peněžitá částka jako »kauce«.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1928, Zm II 134/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu.

v Novém Jičíně ze dne 5. března 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry ve smyslu § 183 a 184 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný, a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti obžalovaného, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Z části ovšem brojí stížnost nepřipustně proti skutkovým zjištěním rozsudku, pokud se snaží dokázati, že obžalovaný 4.000 Kč vůbec nežádal a nedostal od manželů S-ových jako »kauci«, nýbrž že tu šlo a pouhou zá-půjčku, při které nebyla o ručení peněz jako kauce řeč. Právem však namítá stížnost, že rozsudek neobsahuje ohledně subjektivní stránky, tudíž ohledně vědomí o hmotné protiprávnosti jednání obžalovaného, vůbec důvodů a že je proto zmatečným. Tu sluší předem z moci úřední podle § 290/1 tr. ř. zdůrazniti, že rozsudek vykazuje již po stránce ob-jektivní zásadní vadu hmotněprávní, pokud, vyloučiv, že 4.000 Kč bylo žádáno a poskytnuto jako zápůjčka, a zjistiv, že tuto hotovost dali manželé S-ovi obžalovanému k jeho žádosti jako »kauci«, spatřuje již v tomto poskytnutí »kauce« podle § 183 tr. zák. vyhledávaný předpo-klad »svěření«. Pojem »kauce je pojmem právním a ze samotné okol-nosti, že hotovost byla dána obžalovanému jako »kauce«, nevysvítá ještě, zda hotovost byla též svěřena způsobem, jak to předpokládá § 183 tr. zák.; neboť účelu, dáti někomu kauci, jistotu, lze vyhověti růz-ným způsobem: Jsou-li zastupitelné věci — hotovost, dány příjemci s povinností, by právě tytéž věci zase vrátil svěřiteli, jde o věci svě-řené; avšak, i když mají býti takové věci odvedeny toliko in genere, mohou býti svěřeny, pokud byly příjemci dány do uschování; i v tomto případě zůstává svěřitel vlastníkem kauce, a příjemce dopouští se zpro-nevěry, nenahradí-li ihned, pokud se týče nemůže-li nahraditi ihned věci, které si vzal, věcmi stejnými; zcela jinak má se věc, když byla mu kauce dána úvěrem; tu se stane příjemce jejím vlastníkem a může ji spo-třebovati pro sebe; pro svěřitele vzniká toliko obligační nárok na vrá-cení dotyčných věcí; zpronevěra je v tomto případě vyloučena, ačkoli i tu se mluví a jde o »kauci«. Již z těchto úvah je patrné, že rozsudek spočívá na mylném podkladu objektivním, pokud se omezuje na zjiště-ní, že 4.000 Kč bylo dáno »jako kauce« a spatřuje již v tom »svěření«. Bylo tu naopak dále zjistiti, ku které ze shora uvedených možností smě-řovala výslovná neb jinak zjevná vůle účastněných osob a to shodná jejich vůle. Po této stránce neobsahuje však rozsudek vůbec zjištění, ačkoli jich v tomto případě bylo tím spíše zapotřebí, poněvadž šlo o kauci poskytnutou v hotovosti obchodníku, jenž potřeboval hotových peněz a jen se zavázal hotovost 1% nad záloženský úrok zúrokovati. Stejně nelze pouštěti ze zřetele, že listina ze dne 6. listopadu 1926, již byla kauce zřízena, obsahuje toliko prohlášení, že Antonín S. peníze »složil jako kauci«, neboť tyto okolnosti mohly by poukazovati k tomu, že tu ovšem šlo o kauci, avšak o kauci takovou, již stěžovatel mohl volně pro sebe spotřebovati. Že za takovýchto okolností, pokud vůbec,

objektivně bude zjištěn poměr odpovídající svěření podle § 183 tr. zák., musela býti obzvláště i po subjektivní stránce věnována zvláštní pozornost, je na bíledni; nestačí uvést v rozsudku, že s byl obžalovaný vědom hmotné protiprávnosti svého jednání, nýbrž bylo tento výrok náležitě odůvodniti; a co se týče úvahy o jakési »reservatio mentalis« na straně obžalovaného, pokud neprojevil k svému zaměstnanci vůli na venek, že chce půjčku, spočívá tento výrok právě na mylném předpokladu shora vytčeném, jakoby byl již prohlášením, že se dává hoto-
vost jako »kauce«, založen poměr »svěření«. Bylo proto zmateční stížnosti obžalovaného vyhověti a za předpokladu § 5 novely k tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3156.

Ochrana republiky, zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

K zákonnému pojmu »spolčení se« ve smyslu třetího odstavce čís. 2 § 6 zákona s tlačí již vzájemná dohoda pachatelů o sobě, bez rozdílu, zda bylo ať zároveň s dohodou ať později z toho, k čemu dohoda směřovala, něco skutečně vykonáno či nikoliv. Spolčení se jest uskutečněno (nejen pacháno, nýbrž zároveň již i dokonáno), jakmile se dvě nebo více osob buď výslovně smluví nebo jinak sjednotí (dohodne) na společném plánu za účely tamtéž naznačenými.

Nejen ten kdo se (za účely v onom ustanovení zákona naznačenými) s jinými spolčí (obráť se naň s úmyslem směřujícím ke zradě k tomu cíli, by s ním vešel ve spojení za účelem společné činnosti), nýbrž také ten, s nímž se někdo spolčuje, dopouští se zločinu vojenské zrady, jednal-li při tom také sám s úmyslem, nesoucím se k provedení zrady.

Zákon nezaručuje v § 27 čís. 2 beztrestnost účastníku na spolčení, který učinil nic více než že sám upustil od podniku, nýbrž jen tomu, kdo zároveň způsobil, že od podniku bylo upuštěno vůbec (přičinil se o to, by od něho upustili také ostatní účastníci spolčení).

»Vojenským tajemstvím« je vše, co má vztah k vojenské obraně republiky a dotýká se její branné zdatnosti za války tak úzce, že jeho vyjevení cizí moci může tuto zdatnost seslabiti. Onen pojem nelze omezovati jen na vojenská tajemství v užším, technickém slova smyslu, nýbrž náleží sem i takové skutečnosti, opatření a předměty, které přímo tajeny nejsou, po případě vzhledem k povaze věci ani tajeny býti nemohou, jsou však toho rázu, že je v zájmu obrany republiky, by se o nich nedověděla cizí moc.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1928, Zm II 4/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 31. října 1927, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem vojenské zrady podle § 6 čís. 2 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., mimo jiné z těchto